

Kus flákoty

Podle anglického originálu “A Piece of Steak” od Jacka Londona

Překlad: Jan Bína

Copyright © All wrongs reserved

Posledním ždibečkem chlebové kůrky vytřel Tom King zbývající kapičky moučné omáčky na svém talíři a prožvýkával vzniklou hmotu v ústech pomalu a s rozvahou. Když se zvedl od stolu, byl deprimován návalem hladu, který pociťoval. I přesto, že jedl sám. Dvě děti ve vedlejší místnosti dali časně do postele, protože ve spánku mohly zapomenout na to, že usínaly bez večeře. Jeho žena se ničeho ani nedotkla a teď seděla tiše a pozorovala ho svými ustaranými očima. Byla to hubená, strhaná žena pracující třídy, i když známky její dřívější krásy byly na její tváři stále patrné. Mouku na omáčku si vypůjčila od sousedky přes chodbu. Poslední dvě půlpence padly na chleba.

Posadil se k oknu na rozhrkanou židli, která zaúpěla pod jeho vahou, zcela mechanicky si dal do pusy fajfku a sáhl bezmyšlenkovitě do kapsy kabátu. Uvědomil si co dělá, teprve když nahmatal v kapse místo tabáku pouze prázdnotu, a nasupeně fajfku odložil stranou. Hlava zapomnětlivá. Jeho pohyby byly pomalé, téměř nemotorné, jako by ho ochromovala obrovská váha jeho vlastních svalů. Byl to velmi solidně stavěný, flegmaticky vypadající muž, a celé jeho vzezření rozhodně nepůsobilo dojmem přehnané péče. Jeho neupravený oděv byl starý a ošuntělý. Vršky jeho bot byly příliš chatrné na to, aby unesly několik vrstev opravovaných podrážek, z nichž i ta nejnovější již taky něco pamatovala. Bavlněná košile, levná dvoušilinková záležitost, měla prodřený límec se skvrnami, na které už neplatilo vůbec nic.

Bez jakýchkoli pochyb o tom, co Tom King byl, však vypovídala jeho tvář. Byla to tvář typického profesionálního bojovníka; tvář člověka, který strávil dlouhá léta v zápasnickém ringu; tvář, která nesla a zvýrazňovala všechny rysy bojujícího zvířete. Byla to tvář jednoznačně stárnoucí, a abychom na nic nezapomněli, čistě oholená. Rty byly beztvaré a vytvářely ústa hrubě rozšířená, která budila dojem hluboké rány uprostřed obličeje. Tvář s agresivní, brutální a těžkou čelistí. Pomalé oči s těžkými víčky pod strapatým vtaženým obočím byly téměř bez výrazu. Z celého jeho zvířecího zjevu byly jeho oči tím nejzvířectějším rysem. Ospalé, lví - oči bojujícího zvířete. Čelo rychle spadající dozadu k vlasům, na ježka strážným, zřetelně odkrývající každou ránu a bouli na nevraživě vypadající hlavě. Dvakrát zlomený nos, těžce přemodelovaný nesčetnými ranami, a květákové ucho, nepřetržitě nateklé a zdeformované do dvojnásobku původní velikosti, doplňovaly jeho výzdobu, a vousy, i když čerstvě oholené již opět znovu rašící, dodávaly jeho tváři modročerný nádech.

Celkově vzato to byla tvář muže, kterého by bylo radno v tmavé uličce nebo na osamělém náměstí obejít obloukem. A přece nebyl Tom King ani kriminálník, ani nikdy nic nezákonného neprovedl. Mimo rvačky, které byly součástí jeho běžného způsobu života, nikdy nikoho neporanil. Nebyl ani nikdy znám jako někdo, kdo by vyhledával potyčky. Byl profesionál a veškerá bojová hrubost a zuřivost v něm byla rezervována pro jeho profesionální vystoupení. Mimo zápasnický ring to byl pomalu se pohybující pohodář, který byl ve svých mladších letech, kdy ještě peníze jen šustily, díky či kvůli své dobromyslnosti příliš velkorysý. K nikomu nechoval zášť, nepřítel měl pomálu. Zápas pro něj představoval to, co pro jiného vedení obchodů. V ringu útočil, aby zranil, vedl úder, aby zmrzačil, bojoval, aby zničil; nebyla v tom však žádná nevraživost. Byl to pouhopouhý obchodní úkon. Diváci se sešli a zaplatili za podívanou na muže, kteří jeden druhého posílali ranami k zemi. Vítěz tahal za delší konec výplatní pásky. Před dvaceti lety, když nastupoval proti Woolloomoolloo Gougerovi, věděl Tom King, že Gougerova čelist má za sebou pouhé čtyři měsíce rekonvalescence poté, co byla přerážena v zápase v Newcastlu. Proto na ni vsadil, hrál proti ní a zlomil ji v devátém kole znovu. Nikoli snad proto, že by choval proti Gougerovi nepřátelství, ale proto, že to byl nejjistější způsob, jak ho vyřadit a zatáhnout za delší konec výplatní pásky. Ani Gouger proti němu nechoval zášť, že byl poražen. Byla to hra, oba znali její pravidla a hráli podle nich.

Tom King toho nikdy moc nenamluvil. I teď seděl u okna, mrzutě zamklý, a zíral na svoje ruce. Žíly na hřbetech jeho rukou byly vystouplé, velké a nateklé; a klouby, rozbité a otlučené a znetvořené, jen dosvědčovaly, co všechno prodělaly. Nikdy neslyšel o tom, že život člověka je životem jeho arterií, byl si však až příliš dobře vědom toho, co tyto velké a vystupující žíly znamenají. Jeho srdce jimi v dobách nejvyššího tlaku propumpovalo příliš mnoho krve. Již na tuto práci nestačily. Roztáhl je natolik, že ztratily svoji pružnost a s jejich nafouknutím se vytratila jeho výdrž. Snadno se nyní unavil. Již se nedokázal prořítit dvaceti koly, s elánem a nasazením, blok, výpad, úskok, výpad, od gongu do gongu, ve zběsilém závodě, zatlučen do provazů ringu a na oplátku protivníka do provazů zatloukající, nejběsilejší a nejrychlejší v posledním, dvacátém kole, se řvoucí halou stojící na sedadlech, povzbuzující ho, útočící, uhýbající, rozdávající kanonádu ran a stejnou sprchu přijímající, se srdcem po celou tu dobu spolehlivě pumpujícím vzdouvající se vlny krve skrze příslušné žíly. Jednou zduřelé žíly se vždy poslušně smrštily zpět, ale ne zcela - pokaždé, zpočátku nepostřehnutelně, zůstávaly o chloupeček tlustší než předtím. Zíral na ně a na svoje otlučené klouby a na okamžik se mu vyjevil

obraz mládí s plnou dokonalostí rukou, ještě předtím, než si rozbil první kloub o hlavu Bennyho Jonese, přezdívaného Welšský terorista.

Znovu ho přemohl nával hladu.

“Hrome, kus flákoty by bodnul!” zamumlal nahlas, svíraje obrovské pěsti a dáváje volný průchod přidušené kletbě.

“Snažila jsem se, u Burkeů i Sawleyů ...” napolo omluvně odpověděla jeho žena.

“A co ... nepustili chlupe?” dorážel.

“Ani půlpence. Burke řek ...” zaváhala.

“No! Co řek?”

“Že si myslí, že tě večer Sandel udělá, a že tvá sekera je už velká dost.”

Tom King zavrčel, ale neodpověděl. Vzpomínal na bulteriéra, kterého měl za mlada a kterého krmíval nekonečnou hromadou řízků a steaků. Tehdy by mu Burke byl býval dal na sekeru řízků klidně tisíc. Tehdy. Ale časy se změnily. Tom King stárnul; a starý muž, zápasící v druhořadých klubech, nemohl očekávat od žádných obchodníků ani velkorysé ani malé úvěry.

Ráno vstával s chutí na kus steaku a ta ho stále nepřešla. Pro nadcházející zápas neměl pořádný trénink. V Austrálii udeřilo letos velké sucho, časy byly krušné a bylo obtížné sehnat i tu nejnepravidelnější příležitostnou práci. Neměl žádného sparringpartnera a jeho výživa nebyla ani nejlepší, ani ne vždy dostatečná. Když sehnal práci, dělal několik dnů pomocného dělníka a kopáče a časně ráno, aby udržel nohy v kondici, běhával okolo svého revíru. Bylo to ale po čertech těžké, trénink bez partnera a s ženou a dvěma dětmi, které musel nakrmit. Úvěry u místních obchodníků, v atmosféře srovnávání se Sandelem, se mu podařilo rozšířit jen nepatrně. Tajemník klubu v Gayety mu dal zálohu tří liber - výplatu poražených - o větší částce se odmítl bavit. Sem tam se mu taky podařilo vypůjčit si pár šilinků od starých kamarádů, kteří by mu byli určitě půjčili i víc, jen kdyby nebylo toho suchého roku, kvůli kterému měli sami co dělat, aby vyšli. Ne - a postavme se pravdě čelem - jeho trénink nebyl dostatečný. Byl by býval potřeboval lepší jídlo a méně starostí. Kromě toho, když je člověku čtyřicet, je těžší se dostat do kondice, než když je mu dvacet.

“Kolik je hodin, Lizzie?” zeptal se.

Jeho žena vyšla přes chodbu, aby se podívala, a vrátila se zpátky.

“Třičtvrtě na osm.”

“Za pár minut budou zvonit první kolo,” řekl. “Jenom testovací. Pak přijde čtyřkolovej trénink mezi Dealerem Wellsem a Gridleyem, a deset kol mezi Starlightem a nějakým rafanem vod námořníků. Dřív než za hodinku na plac nepudu.”

Po dalších deseti promlčených minutách se zvedl.

“Je to tak, Lizzie, prostě sem nemoh pořádně trénovat.”

Sáhl si pro klobouk a vykročil ke dveřím. Nenabídl ji pusu na rozloučenou - když odcházel, tak to nikdy nedělal - dnes večer se ale odvážíla a políbila ho sama. Ovinula mu paže okolo krku a přinutila ho podívat se na ni dolů. Vypadala docela drobně proti té obrovské člověčí mase.

“Hodně štěstí, Tome,” řekla. “Měl bys ho udělat.”

“Jo, měl bych ho udělat,” opakoval. “To je celý. Víc na tom nic není. Musim ho akorát udělat.”

Zasmál se a snažil se předstírat srdečnost, zatímco ona se k němu ještě více přitiskla. Přes její ramena viděl celou prázdnou místnost. To bylo všechno, co mu na světě zbylo, kromě nezaplaceného nájmu, jí a dětí. A tohle všechno opouštěl proto, aby v noci opatřil maso pro svoji družku a mláďata - nikoli jako moderně pracující muž, který chodí ke své brusce, ale starým, primitivním, královským i zvířecím způsobem - aby za to bojoval.

“Musim ho udělat,” opakoval a tentokrát se jeho hlas zachvěl předechem beznaděje. “Dyš vyhraju, je v tom třicet babek - pak bych moh zalepit všechny ty dluhy a eště by balík zůstal. Dyš to projedu, nedostanu ani floka - ani penny, abych moh domů tramvají. Tajemník mi dal všechno za prohru dopředu. Tak zatím, mámo. Dyš to vyhraju, jedu rovnou domů.”

“A já na tebe budu čekat,” volala za ním přes chodbu.

Do Gayety to byly dobré dvě míle a jak tak šel, vzpomínal na své dny hojnosti - když byl jednou mistrem těžké váhy v New South Wales - tehdy by ho na zápas dovezl taxík a ještě by nejspíš nějaký zazobaný sponzor za jízdu zaplatil a jel s ním. Dnes tam jeli také Tommy Burns a Jack Johnson, ten černej Amík - oba ho předjeli v autech. A on šlapal po svejch! Každý člověk si také dokáže spočítat, že tvrdé dvě míle nejsou tou nejlepší přípravou na zápas. Byl starej a svět se se starejma moc nepará. Nehodil se k ničemu než ke kopání a přiřazování. Navíc jeho přeražený

nos a napučené ucho mu dělaly čáru přes rozpočet i tady. Přistihl se při představě, že by se byl býval měl radši stát obchodníkem. Na dlouhou trať by to asi byla lepší volba. Ale nikdo mu to tehdy neřekl a on sám, hluboko uvnitř svého srdce věděl, že by stejně neposlechl, i kdyby mu to řekli. Bylo to tak snadné. Velké prachy - ostré, velkolepé zápasy - období lenošení a poflakování se mezi zápasy - pronásledování dychtivými obdivovateli, poplácávání po zádech, potřásání rukou, nabalení snobi, kteří se předháněli, aby mu zaplatili rundu výměnou za poctu, že s ním směli pět minut poklábosit - a ta sláva, ty řvoucí davy, ten strhující finiš, když sudí vyhlášoval "King vítězí!", a jeho jméno ve sportovních sloupcích následující den.

To byly časy, panečku! Ale nyní si na této pomalé cestě, hluboko ponořen do svých úvah, uvědomil, že to byli právě ti staří, které odstavoval a válcoval. On byl to Mládí na vzestupu; oni byli ta Léta na odchodu. Žádněj div, že to bylo snadný - oni se svejma nateklejma cévama a rozbitýma kloubama a vyčerpáním v kostech po všech těch dlouhejch zápasech, který vybojovali. Pamatoval na časy, kdy vyřadil starýho Billa Stowshera. To bylo v Rush-Cutters Bay, ve vosumnáctým kole. Starej Bill pak v šatně brečel jako děcko. Možná starej Bill dlužil tehdá za nájem. Možná měl doma svoji drahou polovičku a pár malejch capartů. Možná měl Bill v ten den zápasu hlad a chyběl mu kus flákoty. Bill bojoval ve hře a inkasoval za to neuvěřitelnou nakládačku. Nyní mohl Tom vidět, když celým tímto mlýnem sám prošel, že Bill Stowsher pokládal na misku vah daleko větší sázku, tehdy v tu noc zápasu před dvaceti lety, než mladý Tom King, který se pral jen pro slávu a snadný peníz. Těžko se divit, že Bill Stowsher po zápase brečel v šatně.

Nedá se nic dělat, člověk má v sobě jen určitý počet zápasů, se kterým musí vyjít. To byl železný zákon této hry. Někdo v sobě má od začátku sto zápasů, jiný jenom dvacet; každý, podle své konstituce a svého založení, v sobě nese jejich konečný počet a jakmile je vybojuje, je konec. Ano, on v sobě měl víc zápasů než většina ostatních a dostalo se mu i daleko většího než pouze spravedlivého podílu na tvrdých a ubíjejících bojích - přídělu, který hrozil jeho srdci a plicím rozskočením, který vysál veškerou pružnost z jeho cév a vytvořil ztvrdlé uzly svalového hmoty tam, kde se dříve rozprostírala krajina elegantní ohebnosti Mládí, který vyčerpával nervy a životní sílu a unavil mozek i kosti přemírou úsilí a přepínáním vytrvalosti. Ano, vedl si lépe než všichni ostatní. Z jeho starých spolubojovníků už nezbyval nikdo. Byl posledním ze staré gardy. Všechny je viděl vyřízené a na dobití některých z nich se dokonce podepsala i jeho ruka.

Stavěli ho proti starým mazákům a on jednoho po druhém válcoval - a co se u toho nasmál, když, stejně jako Bill Stowsher, všichni brečeli v šatně. Nyní byl najednou starý mazák a proti němu stavěli mlíčňáky. Teď tu byl ten Sandel. Chlapík, který přišel z Nového Zélandu s rekordem v kapse. Ale nikdo v Austrálii o něm nic nevěděl a tak ho postavili proti Tomovi Kingovi. Pokud by se Sandel nějak dobře předvedl, dostával by lepší soupeře s nadějí na větší částky; proto je asi odhodlán svěst nelítostnou bitvu. Může tím všechno vyhrát - peníze, slávu i kariéru; a Tom King byl starý plesnivý pařez, který zavazet na hlavní křižovatce ke slávě a bohatství. Tom nemohl vyhrát, kromě třiceti babek na zaplacení domácím a obchodníkům v krámech, vůbec nic. Jak o tom Tom King přemítal, přilétla do jeho apatické mysli představa Mládí, prozářeného Mládí, kypícího radostí a nepřemožitelností, ohebností svalů a hedvábnou pokožkou, se srdcem a plícemi, které se nikdy neunavily a nerozervaly. Mládím, které na omezení sil a krátký dech odpovídalo výsměchem. Ano, Mládí to byla vtělená Nemesis. Ničila staré a neuvědomovala si, že tím ničí sama sebe. Rozšiřovala své artérie a rozbíjela si klouby a na oplátku byla ničena Mládím. Protože Mládí bylo mladistvé vždycky. To pouze Léta stárla.

Na ulici Castlereagh zahnul doleva a po třech blocích došel do Gayety. Houf mladých rošťáků visících na vstupních dveřích mu uctivě ustoupil z cesty a jeden z nich šeptal kamarádovi: “Koukej, to je von! Tom King!”

Uvnitř si cestou do šatny všiml tajemníka, mladíka s nadšenými očima a inteligentním obličejem, který mu potřásl rukou.

“Tak jak Tome, jak se cítíš?” ptal se.

“Jak štika v rybníce,” odpověděl King, ale přitom dobře věděl, že to je lež a že kdyby teď měl aspoň jednu babku, okamžitě by ji vyměnil za pořádný kus flákoty.

Když vyšel ze šatny se svými sekundanty za sebou a procházel uličkou k čtvercovému ringu uprostřed haly, ozval se ze shromážděného davu výbuch pozdravů a potlesku. Opětoval pozdravy napravo i nalevo, i když v davu poznával jen málo tváří. Většinou to byly všechno jenom obličejové děti, které v době, kdy vyhrával první vavříny v ringu, ještě nebyly na světě. Lehce vyskočil na zvýšené pódium a protáhl se mezi lany do svého rohu, kde se posadil na skládací židli. Rozhodčím byl Jack Ball, který mu do jeho rohu přišel potřást rukou. Ball byl starý vysloužilý rohovník, který jako hlavní aktér vstoupil naposledy do ringu víc jak před deseti lety. King byl rád, že bude rozhodčím zrovna on. Oba byli staří mazáci.

A pokud by se to se Sandelem někdy proti pravidlům trochu drsněji zvirtlo, věděl, že by Ball měl vůli to nechat projít.

Mladé vyletující jiskry těžké váhy prolézaly, jeden po druhém, do ringu a rozhodčí je představoval publiku. Vyhlášoval také zároveň pro každého jeho výzvy.

“Mladý Pronto”, oznámil Ball, “domovem v North Sydney, vyzývá vítěze a přiřazuje padesát liber k základnímu sázkovému vkladu.”

Publikum zatleskalo a roztleskalo se znovu, když mezi lany proskočil sám Sandel a usadil se do svého rohu. Tom King se na něj přes ring zvědavě zadíval. Za několik minut se do sebe zaklesnou v nelitostném souboji a každý z nich se bude snažit druhého vši silou srazit do bezvědomí. Ale neviděl toho mnoho, protože Sandel, podobně jako on sám, měl přes svůj ringový dres přetažené tepláky a svetr. Jeho tvář byla velmi pohledná, s vlnitou světlou kšticí, a jeho svalnatý krk naznačoval dokonalou tělesnou stavbu.

Mladý Pronto si potřásl rukou v jednom rohu, pak přešel do druhého, potřásl si rukou s druhým hlavním aktérem a pak seskočil ven z ringu. Výzvy pokračovaly jedna za druhou. Věčné Mládí prolézalo skrz lana - Mládí neznámé, přesto nenasytné - vykřikující do vesmíru, že si to silou a obratností hodlá rozdat s vítězem. Před pár lety, v kvetoucích dobách jeho vlastní nepřemožitelnosti, by se byl Tom King při sledování těchto zelenáčů dobře bavil i nudil zároveň. Nyní však seděl zcela fascinován, neschopen se zbavit obrazu Mládí před svými očima. Tihle mlíčňáci se vynořovali na hladině boxerského sportu pořád, proskakovali mezi lany a vykřikovali svoje vzdory; a vždycky to byli staří mazáci, kteří se před nimi museli poroučet. Šplhali k úspěchu přes těla staré gardy. A neustále přicházeli další a další - Mládí neuhazitelné a neodolatelné - pokaždé odrovnalo staré mazáky, aby samo zestárlo a putovalo stejnou stezkou dolů, když mu při tom na záda pořád dýchalo Mládí věčné - nové děti vyrostlé do síly a srážející dolů své starší, s ještě větším počtem nových dětí za zády až do konce času - Mládí, které musí prosadit svou a které nikdy nezemře.

King letmo mrknul k novinářské lóži, kývl na pozdrav Morganovi z redakce Sportovce a Corbettovi z Rozhodčího. Potom natáhl ruce, aby mu jeho sekundanti, Sid Sullivan a Charley Bates, mohli navléknout a pevně zavázat rukavice, přičemž je pozorně sledoval jeden ze sekundantů Sandelových, který předtím ještě velmi podrobně zkontroloval pásy nalepené na Kingových kloubech. Jeden jeho vlastní sekundant zase stejným způsobem dohlížel na přípravy v rohu u Sandela. Sandel si

stáhl tepláky, vstal a přetáhl si přes hlavu svetr. A v té chvíli přihlížející Tom King spatřil inkarnované Mládí s širokým hrudníkem, Mládí obrostlé svaly, které se pod bílou saténovou pokožkou proplétaly a vlnily jako klubko živých bytostí. Z celého těla čísel dychtivý život a Tom King věděl, že je to život, z jehož bolavých pórů nikdy neodtékala svěžest během dlouhých hodin bojů, v nichž však i Mládí zanechávalo svoji daň a odcházelo na konci vždy starší, než na začátku nastupovalo.

Oba muži pokročili k sobě, aby se setkali, a jakmile zazněl gong a sekundanti se vyškrobali z ringu se skládacími židlemi, podali si ruce a ihned přešli do bojového postoje. Zároveň s tím, jako mechanismus z oceli a pružin vyvážený na vlasové spoušti, byl Sandel okamžitě zde a tam a hned zase zpátky, nalevo od očí, napravo od žeber, uhýbající spodem protiúderu, lehce tančící pryč a výhruzně zpět. Byla to oslnivá exhibice. Hala ječela uznáním a chválou. Ale King oslněn nebyl. Měl za sebou příliš mnoho zápasů a příliš mnoho mladičků. Dokázal přesně rozeznat, jaké tyto rány byly - příliš rychlé a příliš obratné na to, aby byly nebezpečné. Sandel byl evidentně odhodlán vzít věci od začátku rychlým tempem. To se dalo čekat. Byl to styl Mládí, které plýtvá svou nádherou a dokonalostí v divokém vzednutí a zuřivém náporu, zaplavujíc protivníka bezmeznou impozantností své síly a touhy.

Sandel byl vpředu i vzadu, tu i tam a všude najednou, lehkonohý a nedočkavý, živoucí div běloucího masa a pichlavých svalů, které se vplétaly do dech beroucí tkaniny útoku, proklouzávající a odskakující jako tkalcovský člunek z akce do akce a skrze tisíc akcí, všech zaměřených na zničení Toma Kinga, který byl překážkou mezi ním a jeho štěstím. A Tom King trpělivě držel. Vyznal se v řemesle a znal Mládí, teď, když už Mládí nebylo na jeho straně. Nebylo třeba dělat nic, dokud ten druhý neztratí trochu své páry. Tak uvažoval a musel se usmát pod vousy, když se záměrně skrčil, aby uhnul úderu a zároveň inkasoval těžkou ránu shora do hlavy. Byla to zlomyslnost, ale naprosto v souladu s pravidly boxu. Každý se musí starat o svoje klouby, a pokud ten druhý trval na tom, že protivníka udeří shora do hlavy, učinil tak na vlastní nebezpečí. King by se býval mohl sklonit níž a nechat ránu prošumět neškodně nad hlavou, ale vzpomněl si na svoje první zápasy a na to, jak si poprvé rozbil svůj kloub o hlavu Velšského teroristy. Nebylo to z jeho strany nic jiného než hra. Tento úhyb se rovnal jednomu Sandelovu kloubu. Ne, že by si z toho teď Sandel něco dělal. Bude pokračovat znamenitě dál a rozdávat tvrdé údery jako vždy po celou dobu boje. Přejde ale později okamžik, kdy začnou dlouhá kola bitev v ringu vyprávět a v ten moment tohoto kloubu zalituje, ohlédne se a zavzpomíná, jak si jej rozbil o hlavu Toma Kinga.

První kolo patřilo zcela Sandelovi, který přivedl celou halu do řvoucího varu rychlostí svých vířících manévřů. Zasypal Kinga lavinou úderů a King nedělal nic. Ani jednou neudeřil zpět, spokojený se svým zabalením, bloky a úhyby a klinčováním, aby se v sevření vyhnul ranám. Občas provedl nějaký klamný pohyb tělem, zatřepal hlavou, když nějaká rána s vahou dopadla, a netečně se pohyboval dál po ringu, aniž by kdykoli mařil byt' sebemenší ždíbec sil, zbytečně přiskakoval nebo uskakoval. Sandel musí mít nejprve u úst pěnu Mládí, než se mohou rozvázná Léta pokusit o odvetu. Všechny Kingovy pohyby byly rozvázné a metodické. Jeho pomalé oči s těžkými víčky působily dojmem, jakoby byl v polospánku nebo v mrákotách. A přesto to byly oči, kterým nic neuniklo a které byly přes dvacet roků v ringu trénované, aby viděly všechno. Oči, které ani nemrkly nebo nezaváhaly před přicházející ranou, oči, které chladně pozorovaly a odměřovaly vzdálenost.

Ve svém rohu si po skončení kola dopřál minutový odpočinek, natáhl si nohy a ruce položil v pravém úhlu na lana ringu. Jeho hrudník a břicho se poctivě a hluboce zvedaly a klesaly, jak lapal po vzduchu, který mu jeho sekundanti pomocí ručníků máváním přihrnovali. Se zavřenýma očima poslouchal hlasy z publika. "Proč nebojuješ, Tome?" volala spousta hlasů. "Copak se ho bojíš?"

Z přední řady zaslechl komentář jednoho muže: "Svalnatý nemehlo. Nemůže se hejbat rychlejc. Dvě ku jedný v librách na Sandela."

Zazněl gong a oba muži se k sobě přiblížili ze svých rohů. Sandel popošel nedočkavě kupředu na celé třičtvrtiny vzdálenosti; King se spokojil s kratší cestou. Odpovídalo to přesně jeho strategii efektivního výdeje sil. Neměl za sebou dostatečný trénink a ani pořádně nejedl. Každý krok navíc byl proto zbytečný. Kromě toho už měl za sebou dvoumílovou cestu do ringu. Bylo to opakování prvního kola. Sandel útočil jako vířící smršť a publikum rozhořčeně protestovalo proti tomu, že King nebojuje. Mimo několika klamných úhybů a nemnoha pomalých a neúčinných úderů nedělal nic, pouze se chránil bloky a zpomaloval a v sevřeních se vyhýbal střetům. Sandel se snažil vnutit zápasu rychlé tempo, zatímco King moudře odmítal na takovou hru přistoupit. Toto jím tolerované násilí ringu dodávalo jeho úsměvu jistý toužebně teskný patos. Šetřil si svoje síly s žárlivostí, které jsou schopná pouze Léta. Sandel, jako Mládí, vyvrhoval svoje síly s mladickou velkorysou bezstarostností. King, jako moudrost zrozená z dlouhých a bolestivých bojů, ovládl admirálský můstek ringu. Pozoroval rozvážnýma očima a s chladnou hlavou, pohyboval se úsporně a vyčkával, až začne Sandel zuřit

a pěnit. Většina přihlížejících mohla nabýt dojmu, že je King beznadějně deklasován, a tito vyjadřovali svoje přesvědčení nahlas formou zvyšování sázek na tři ku jedné ve prospěch Sandela. Ale v publiku byli také zkušení pamětníci, nebylo jich mnoho, kteří znali Kinga ze starých časů a kteří tyto sázkové nabídky dorovnávali s nadějí na snadno získanou výhru.

Třetí kolo začalo jako obvykle, jednostranně. Sandel držel vrch a obstarával veškerý příděl úderů. Uplynulo půl minuty. Až příliš sebevědomě ponechal najednou Sandel svoji levou stranu nekrytou. Kingovy oči zablýskly a v tom stejném okamžiku vystřelila jeho pravá paže. Byla to jeho první skutečná rána - hák s točeným obloukem, který mu celou vahou napůl otáčeného těla za ním dodal tvrdosti. Jakoby lev ze zdánlivého polospánku najednou bleskově vymrštil svou tlapu. Sandel, který to dostal ze strany na čelist, se svalil jako býk na jatkách. Publikum zatajilo dech a zašumělo užaslým potleskem. Ten chlap přece jen nakonec nebude "svalnatý nemehlo". Vypadá to, že umí rozdávat rány jako bourací kladivo.

Sandel byl otřesený. Převalil se na zemi a snažil se zvednout, ale ostré výkřiky jeho sekundantů, aby dával pozor na odpočítávání, ho zadržely. Zvedl se na jedno koleno připraven vstát a čekal, zatímco rozhodčí stál nad ním a počítal mu nahlas do ucha vteřiny. Při deváté se zvedl a zaujal bojový postoj tváří v tvář Tomu Kingovi, který nyní zalitoval, že rána nešla trochu víc ke špičce čelisti. Byl by to jasný knockout a už mohl být na cestě k mámě a dětem, třicet babek v kapse. Kolo teklo dál svým třiminutovým korytem, Sandel začal poprvé projevovat respekt vůči svému protivníkovi a King se vrátil ke svým pomalým pohybům a ospalému výrazu jako na začátku. Na blížící se konec kola byl King upozorněn, když uviděl svoje sekundanty přikrčené za lany, připravené ke skoku do ringu. Zavedl úmyslně zápas do svého rohu a v momentě, kdy zazněl gong, se okamžitě usadil na připravenou židli, zatímco Sandel musel přejít celý ring napříč do rohu naproti. Byla to maličkost, ale souhrn těchto maličkostí rozhodoval o výsledku. Sandel byl nucen udělat spoustu kroků navíc, byl nucen vydat energii zbytečně a promrhat pár drahocenných okamžiků odpočinku. Na začátku každého kola se King jen lenivě a pomalu šinul ze svého rohu, aby tak donutil protivníka ujít větší vzdálenost. Na konci každého kola stočil King vždy zápas do svého vlastního rohu, aby se mohl ihned posadit.

Přešla dvě další kola Kingova skrblivého úsilí a Sandelovy marnotratnosti. Neustálé pokusy druhého o nastolení rychlého tempa nebyly Kingovi příjemné,

protože znatelné procento nesčíslných úderů proti němu dorazilo do cíle. Přesto King stále tvrdošjně zachovával svoji pomalost, navzdory ukřičeným horkým hlavičkám v publiku, které se dožadovaly, aby bojoval. V šestém kole opět nedával Sandel pozor, opět vystřelila obávaná pravačka Toma Kinga do jeho čelisti a rozhodčí ho opět devět vteřin odpočítával.

V sedmém kole již jeho kypící živočišná kondice zcela uvadla a Sandel se začal připravovat na zápas, o kterém věděl, že bude nejtěžším, jaký kdy zažil. Tom King byl v letech, ale byl zdaleka nejlepší ze staré gardy, jakého kdy potkal - starý mazák, který nikdy neztratil hlavu, který byl neuvěřitelný v obraně, jehož úderů měly razanci sukového kyje a který měl knockout schovaný v pravé i levé ruce. Nicméně Tom King se neodvažoval útočit příliš často. Nikdy nezapomněl na svoje rozbité klouby a dobře věděl, že pokud mají vydržet celý zápas, musí každá rána přesně padnout. Jak se tak usazen ve svém rohu díval přes ring na svého protivníka, přišlo mu na mysl, že součet jeho zkušeností a Sandelova mládí by dal dohromady mistra světa v těžké váze. Ale tady byla ta potíž. Sandel by se nikdy nestal mistrem světa. Chyběla mu zkušenost a jediný způsob, jakým mohl zmoudřet, byl zaplacen jeho Mládím; a jakmile by jednou zkušenost nabyl, bylo by Mládí cenou za její získání.

Tom King využil každou výhodu a každý trik, který znal. Nikdy si nenechal ujít příležitost k vyprovokování sevření a přitom většinou dokázal prkenně vrazit svoje rameno do žeber protivníka. Podle filozofie ringu je, pokud jde o způsobenou škodu, rameno naprosto rovnocenné úderu, dokonce je o mnoho lepší, srovnáváme-li množství vydané energie. V sevřeních King také vždy opřel celou svou váhu o protivníka a jen neochotně se nechával z této odpočinkové pozice vyprostit. Takové klinčování si pokaždé vyžádalo zásah rozhodčího, který oba soupeře od sebe odtrhával, vždy za vydatné pomoci Sandela, jenž se stále odpočívát nenaučil. Nebyl schopen si odpustit předvádění svých báječných svištících paží a krouticích se svalů, a když ten druhý spěchal do sevření, s tvrdým nárazem na jeho žebra a hlavou položenou pod jeho levou paží, Sandel téměř pravidelně napřáhl svou pravačku za vlastní záda a vedl ránu do nastavené tváře. Byl to chytrý úder, obecenstvem velmi obdivovaný, ale nebyl nebezpečný a proto představoval jen další zbytečně vynaloženou sílu. Sandel byl ale neúnavný a těchto omezení si nebyl vědom. Tom King se usmíval a houževnatě držel.

Sandelovi se podařilo vpravo od těla rozvinout prudké kleště, které vypadaly, jako by King inkasoval neskutečný nářez. Pouze staří rohovníci dokázali ocenit Kingovu šikovnou levačku, kterou těsně předtím, vždy než dopadla rána, polechtal

protivníkův biceps. Ano, rána pokaždé skutečně dopadla; byla ale tímto dotekem bicepsu pokaždé oloupena o svoji sílu. V devátém kole, třikrát během minuty, zatočil Kingův pravý hák obloukem do soupeřovy čelisti; a třikrát skončilo těžké Sandelovo tělo natažené na matraci. Pokaždé využil možných devíti vteřin, než se zvedl na nohy, otřesený a rozechvělý, stále však silný. Ztratil značnou část své rychlosti a přestal tolik mrhat energií. Bojoval zasmušile, ale neustále čerpal ze svého největšího statku, ze svého Mládí. Největší výhodou Kinga byla jeho zkušenost. Umdlévající vitalitu a odtékající svěžest nahradil mazaností, moudrostí dlouhých bojů a pečlivým opatrováním sil. Nejenom, že se naučil nikdy neplýtvat zbytečně pohyby, ale vyznal se i v tom, jak přimět protivníka neefektivně mrhat jeho silou. Znovu a znovu, klamnými pohyby nohou, rukou i těla dokázal lstivě přinutit Sandela k úskoku zpět, spodnímu úhybu nebo obraně. King odpočíval, ale Sandelovi odpočinout nikdy nedovolil. To byla Léta a jejich strategie.

Na začátku desátého kola začal King zastavovat spěch protivníka levými direkty do jeho tváře a Sandel, který se stal ostražitějším, odpovídal nastavením levé, rychlým spodním úhybem a stočeným pravým hákem ze strany do hlavy soupeře. Bylo to příliš vysoko, než aby mohl být takový úder nějak zásadně účinný; avšak když poprvé dopadl, pocítil King starý známý záchvěv černého závoje bezvědomí ve své mysli. Na malinký okamžik, spíše na nejmenší zlomeček tohoto okamžiku, se zastavil. V této chvilince viděl svého protivníka jak skrčením uniká z jeho zorného pole a bílou masu přihlížejících tváří na pozadí; v následující chvilce svého protivníka opět spatřil i s pozadím obličejů. Bylo to, jako by najednou usnul a právě znovu otevřel oči. A přesto tento interval bezvědomí byl natolik mikroskopický, že neměl ani čas na to, aby upadl. Publikum ho vidělo, jak klopýtnul a jak mu změkla kolena a pak jak se hned vzpamatoval a zatáhl svoji bradu hlouběji do krytu levého ramene.

Sandel opakoval tento úder několikrát, čímž udržoval Kinga částečně omámeného. Ten nakonec vypracoval způsob obrany, který byl zároveň protiútokem. Naznačil útok levou, zároveň ukročil o půlkroku zpět a ve stejné chvíli spodním hákem vyložil celou sílu své pravé. Načasoval úder tak přesně, že trefil přímo Sandelovu celou tvář, vytáhl ji ze spodního úhybu, zvedl Sandela do vzduchu a otočil dozadu. Sandel vzal při pádu matraci hlavou a rameny. King tohoto dosáhl dvakrát, potom povolil a zatloukl soupeře do provazů. Nedal Sandelovi žádnou šanci na vydechnutí nebo aby se vzchopil, ale třískal ho hlava nehlava, dokud nebyla celá hala na špičkách a vzduch nebyl naplněn nepřerušovaným burácejícím potleskem. Ale Sandelova síla i výdrž byla vynikající

a stále stál na nohách. Knockout se však zdál nevyhnutelný. Kapitán policie byl natolik konsternovaný touhle děsivou řečí, že se objevil u hrazení ringu, aby boj zastavil. Vtom oznámil gong konec kola a Sandel vrávoral do svého rohu, odmlouvaje kapitánovi, že s ním nic není, že je zdravý a při síle. Aby to dokázal, předvedl dva úskoky dozadu, a kapitán policie to vzdal.

Tom King se opřel zády do svého rohu, těžce oddychoval a byl zklamaný. Kdyby byl býval zápas zastavený, rozhodčí by, nevyhnutelně, rozhodl v jeho prospěch a výhra by byla jeho. Na rozdíl od Sandela nebojoval za slávu a kariéru, ale za třicet babek. A teď se Sandel během minuty odpočinku zase vzpamatuje.

Mládí vpřed - toto rčení problesklo Kingovi hlavou a vzpomněl si, na noc, kdy ho poprvé slyšel. Na tu noc, kdy odrovnal Billa Stowshera. Ten balík, co mu platil pivo a plácal ho po zádech, ho tenkrát použil. Mládí vpřed! Balík měl pravdu. V tu noc, tenkrát dávno, bylo Mládí na jeho straně. Dnes večer sedělo v rohu naproti. Pokud šlo o něj samotného, bojoval nyní už půl hodiny a byl starý chlap. Kdyby byl bojoval tak jako Sandel, nevydržel by ani patnáct minut. Hlavní problém byl ale v tom, že už nebyl schopen regenerovat. Vystouplé žíly a těžce zkoušené srdce mu už nedovolily v krátkých pauzách mezi koly znovu nabrat síly. A to už neměl ani dostatek sil na úplném začátku. Nohy pod ním ztěžkly a začal do nich dostávat křeče. Neměl jít ty dvě míle na zápas pěšky. Pak tu byl taky ještě ten kus flákoty, na který měl chuť už ráno, když vstával. Vzedmul se v něm obrovský a příšerný vztek. Vztek proti řezníkům, kteří mu odmítli dát na sekeru. Pro starého chlapa to bylo nesmírně těžké nastoupit do zápasu, aniž by se pořádně najedl. A kus flákoty byla taková malinká nicotná drobnost, nejvýš pár pencí; pro něj však znamenala třicet babek.

S gongem zahajujícím jedenácté kolo a s předstíranou svěžestí, kterou ve skutečnosti už dávno neměl, se do ringu vhrnul Sandel. King věděl přesně, o co jde - bluf stejně starý jako celá tato hra. Zahájil kolo sevřením, aby se sám chránil, potom se uvolnil a dovolil Sandelovi se připravit. Přesně takto si to King naplánoval. Naznačil úder levačkou, opsal spodní úhyb a vystřelil dlouhý hák vzhůru, potom udělal půlkrok zpět a spodním hákem přímo do tváře složil Sandela dozadu na matraci. Po tomto útoku mu již nedopřál ani chvíli odpočinku. Inkasoval přitom spoustu ran, ale daleko víc jich sám nadělil. Zatloukl Sandela do lan, háky a všechny druhy jiných úderů jenom sršely, odtrhával se od Sandela a pěstmi mařil všechny jeho pokusy o klinčování, a pokaždé, když Sandel už už padal, znovu ho

zvedákem zachytil jednou a přitloukl zpět do lan druhou rukou tak, aby spadnout nemohl.

V této chvíli už hala úplně zešílela. Byla to jeho hala a téměř každý ječel a křičel: “Dej mu, Tome!” “Nařež mu! Doráž ho!” “Máš ho na lopatě, Tome! Je po něm!” Tohle měla být ta závěrečná smršť, kterou publikum v hale chtělo vidět a za kterou zaplatilo vstupné.

A Tom King nyní v jednom jediném obrovském vzepětí marnotratně rozdával svoje síly, které si předtím půl hodiny pro tento okamžik šetřil. Byla to jeho jediná šance - teď anebo nikdy. Jeho sil kvapem ubývalo a jenom doufal, že svého protivníka složí na zem k odpočítání dřív, než bude se svými silami úplně na dně. Jak pokračoval dál ve své nadílce a tlaku, chladnokrevně odměřuje váhu každého úderu a rozsah způsobených škod, uvědomil si, jak nesmírně obtížné je chlapa jako Sandel knockoutovat. Životní síly a vytrvalosti se mu dostávalo v extrémní míře. Ne ledajaké, ale panenské životní síly a vytrvalosti Mládí. Sandel byl zaručeně nastupujícím pojmem. Nesl to v sobě. Jen z takového statného těsta jsou hnětení úspěšní bojovníci.

Sandel se potácel a klopýtal, ale Tom King měl v nohách křeče a jeho klouby vypovídaly poslušnost. Jeho urputné údery vyžadovaly ocelové sebezapření, každý bolel až do morku jeho zmučených kostí. I když nyní už prakticky žádné rány nedostával, slábl stejně rychle jako soupeř. Jeho rány dopadaly na cíl, avšak už zdaleka ne s takovou vahou, a každá z nich byla výsledkem obrovského vypětí vůle. Nohy měl jako z olova a už je viditelně tahal za sebou; Sandelovi příznivci měli z těchto příznaků velkou radost a začali svého chráněnce výkřiky povzbuzovat.

King se vzepjal k rozhodujícímu výbuchu. Dvě rány za sebou. Levá, drobet vysoko, na solar plexus, a pravý zadní direkt na čelist. Nebyly to těžké údery, ale Sandel byl natolik slabý a zubožený, že se skácel na zem a vleže se třepal. Rozhodčí nad ním mu odpočítával nahlas do ucha poslední osudové vteřiny. Pokud by se před vyvoláním desáté nezvedl, prohrál by. Hala zadržela dech. King odpočíval na roztřesených nohou. Zmocnila se ho smrtelná malátnost a před jeho očima se vlnilo moře rozmazaných a houpajících se obličejů, zatímco k jeho sluchu odněkud z velké dálky přilétaly vteřiny odpočítávané sudím. Aspoň, že mohl považovat tuto bitvu za svou. Není přece možné, aby se takto dobitý člověk mohl ještě zvednout.

Snad jen Mládí by se mohlo zvednout ... a Sandel se zvedl. Při čtvrté vteřině se převalil na břicho a naslepo sáhl do provazů. Při sedmé vteřině se vydrápal na koleno, kde na chvíli spočinul; hlava se mu opile převalovala přes ramena. A když

rozhodčí vykřikl: “Devět!” stál Sandel vzpřímeně, v řádné obranné pozici, levou ruku přes obličej a pravou si držel u žaludku. Měl tak alespoň chráněné svoje životní body a blížil se ke Kingovi s nadějí na vyprovokování sevření, ve kterém by získal více času.

Ihned jak se Sandel postavil, byl King u něj, ale dvě rány, které mu uštedřil, se na zakrývajících pažích zcela utlumily. V další chvíli se Sandel zaklesl do sevření a zoufale se v něm držel, zatímco rozhodčí se snažil oba muže od sebe odtrhnout. King pomáhal, aby se ze sevření vyprostil a uvolnil. Znal rychlost, s jakou Mládí regeneruje, a věděl, že by Sandela udělal, kdyby se mu podařilo zabránit, aby si nyní odpočinul. Jeden tvrdý úder by to vyřídil. Sandela měl na lopatě, naprosto nepochybně. Jeho taktika byla lepší, bojoval lépe a měl více bodů než on. Sandel vyvrávoral ze sevření a balancoval na vlásku mezi porážkou a přežitím. Jediná rána, jediná dobrá rána by ho převrátila, složila a vyřadila. A Tom King si v kratičkém záblesku trpkosti vzpomněl na ten kus flákoty, kterým by teď potřeboval podepřít tento poslední úder. Vybičoval se k ráně, ale nebyla ani tvrdá, ani dost rychlá. Sandel se zakymácel, ale nespadnul, klopýtl a opřel se do lan, kde se podržel. King kulhal za ním a s bolestí, jako by se měl na místě rozsypat, se pokusil o další úder. Ale jeho tělo ho zradilo. Nezbývalo z něj nic víc než zápasící intelekt a i ten živořil zemdlený za závojem vyčerpání. Úder, který vedl na čelist, se nedostal výše než k ramenům. Jeho vůle chtěla mířit výš, ale unavené svaly nebyly schopné poslechnout. Účinkem dopadu rány se Tom King zapotácel dozadu a téměř upadl. Ještě jeden pokus. Tentokrát se minul úplně a absolutním vyčerpáním padl na Sandela, sevřel ho a držel, aby se sám zachránil a nesvezl na podlahu.

King se nepokoušel uvolnit. Svoji patronu už vypálil. Jinou neměl. Mládí se prodralo vpřed. Dokonce i v sevření cítil, jak Sandel, na rozdíl od něj, nabývá sil. A když je od sebe rozhodčí odtrhl, spatřil tam, přímo před svýma očima, jak regeneruje Mládí. Vteřinu od vteřiny Sandel sílil. Jeho pěsti, zprvu slabé a neúčinné, tvrdly a začaly dopadat přesně. Tom King svým zakaleným zrakem viděl rukavici mířící k jeho čelisti a jeho vůle přikazovala, aby se kryl paží. Viděl nebezpečí a vnitřně byl odhodlán k činu; jeho paže však byla příliš těžká. Zdálo se, že nese nejmíň půl metráku olova. Nezvedla se, ať již se vnitřně namáhal sebevíc. Potom rukavice dopadla. Ucítil ostré prasknutí, jakoby přeskočila elektrická jiskra, a zároveň ho obestřel závoj černoty.

Když otevřel oči, byl ve svém rohu. Jekot publika připomínal řvoucí příboj na pláži Bondi. Na zátylku měl přitlačenou mokrou houbu a Sid Sullivan mu na tvář a prsa stříkal studenou vodu. Rukavice mu už svlékli a nad ním se skláněl Sandel a potřásal mu rukou. Nepocítoval žádnou zášť vůči muži, který ho vyřadil, a opětoval stisk se srdečností, proti níž jeho zničené klouby vehementně protestovaly. Potom Sandel postoupil do středu ringu a pekelná vřava v hale se na chvíli umírnila, aby publikum slyšelo, jak přijímá výzvu Mladého Pronta a zvyšuje sázku na sto liber. King přihlížel apaticky. Jeho sekundanti z něj stírali stékající vodu, osušili mu tvář a připravovali ho na odchod z ringu. Pocítoval hlad. Nebyl to běžný, hlodavý pocit. Byla to nesmírná slabost, tlukot na dně žaludku, který rozeznával celé tělo. Vzpomněl si na okamžik zápasu, ve kterém se Sandel kymácel a klopýtal na pokraji porážky. Ten zpropadený kus flákoty by to spravil! Jen ten kousek mu chyběl k rozhodující ráně ... a prohrál. Všechno kvůli tomu kousku masa.

Jeho sekundanti ho napolo podepírali, aby mu pomohli dostat se skrz lana. Vymanil se jim, skrčil se pod provaz bez pomoci, doskočil ztěžka na podlahu a šel jim v patách, když mu davem razili cestu střední uličkou. Když vycházel z šatny na ulici, oslovil ho ve vstupní části haly nějaký mladík.

“Pročs ho nevodrovnal, dyžs ho už měl tak načnutýho?” divil se.

“Drž hubu!” odsekl Tom King a sešel po schodech na chodník.

Dveře do nálevny na rohu lítaly sem a tam. Viděl světla a rozesmáté barmanky, slyšel směsici hlasů probírajících zápas a pronikavý cinkot mincí na barovém pultu. Kdosi na něj volal, aby se šel taky napít. Zřetelně zaváhal, ale potom odmítl a pokračoval dál svou cestou.

Neměl v kapse ani měďák a dvě míle k domovu byly opravdu velmi daleko. Nezadržitelně stárnul. Když přicházel do svého revíru, posadil se najednou na lavičku, zdrcen pomyšlením na mámu, která na něj čekala, aby se dozvěděla, jak dopadl zápas. Toto pomyšlení bylo tvrdší než jakýkoli knockout a jemu se zdálo téměř nemožné mu čelit.

Cítil se slabý a podrážděný. Bolest v jeho rozbitých kloubech mu připomínala, že i kdyby se mu poštěstilo sehnat nějakou kopáčskou práci, dřív než za týden krompáč nebo lopatu v ruce neudrží. Z tlukotu hladu v žaludku se mu dělalo zle. Přemohl jej pocit zoufalství a v jeho očích se zaleskla nechtěná vlhkost. Složil hlavu do dlaní, a jak plakal, vzpomněl si na Billa Stowshera a na to, jak mu to tenkrát

v noci před mnoha lety naservíroval. Chudák starý Bill Stowsher! Nyní mu bylo jasné, proč Bill po zápase brečel v šatně.